

EVA OVA: „NEVIDITELNÉ, BYŤ JSOUCÍ“ ROZHOVOR S MALÍŘKOU A PROZAIČKOU EVOU OVU

pro PHOENIX připravila Hanka Němcová
www.ibalance.cz, www.eva-ova.cz

Evi, píšeš i maluješ. V obojím je pro tebe Duše častým tématem. I to, co se prolíná mezi ní a Veškerenstvem. Zachycuješ její momenty s rovinou ducha... vstupování Duše do hmoty, povznášející myšlenky, božské napojení, podanou světelnou ruku apod. V podstatě zachycuješ „neviditelné“...

Pravdou je, že moje percepcie a motivace k tvoření je vedená právě snahou o zachycení niterné esence člověka a smyslu života jako takového. A to je neviditelný rozměr, i když jen zdánlivě, protože „Duše“ ze člověka navenek vyzařuje a řídí jeho počínání. Řízeno je vše, co je mezi nebem a Zemí, opět často neviditelné, ale přitom jsoucí

ve svých důsledcích. Podle mne je nespočet variací existencí – rovin a nám lidem je umožněno se na tom zázraku podílet svým životem, ve kterém volíme KÝM chceme být a CO přinést; sobě – jako bytosti, která svou Duší přetrvává a druhým, kteří jako Duše jsou částí stejného celku spolu s námi, který však ještě zdaleka přesahuje naše chápání.

Jak vznikají tvé obrazy? Máš před malováním jasnou představu, nebo se necháš vést?

Ano, mívám jasnou představu – bohužel ne vždycky se mi podaří ji podle mé vnitřní vize úplně tak namalovat – jen někdy. Ob-

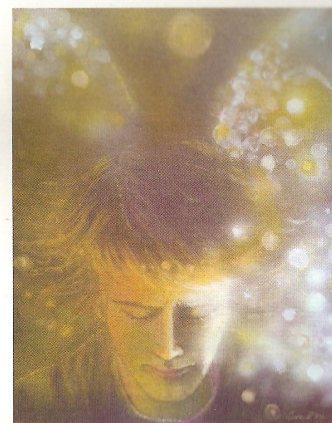
raz pak vzniká tak, že hledám „model“ buď v kruhu rodiny, nebo dnes často na internetu. Tedy fotografii postavy v pozici co nejbližší té, jak ji „vidím“, včetně obličejů, který ale mnohokrát prostě musím namalovat sama podle své vize. Hotovou skicu z papíru pak přenesu na plátno. Nejdůležitější fází u mě je pokaždé zachycení „atmosféry“ v obraze. Ta musí vyzařovat z postavy, která je protagonistou a musí „dýchat“ i s ní vše kolem. Tím právě, myslím, vzniká „cosi za hmotou“ – asi bych to opravdu znovu nejlépe nazvala „vdechnout obrazu duši“. Ale to se mi podaří pouze tehdy, když se nechám „vést“, jak zcela správně podotýkáš. Protože dílo je dobré pouze tehdy, je-li vedené „shůry“. Někdo to nazývá inspirací, někdo „napojením“... to není důležité, ale podle mne právě to definuje umění; jinak je to jen o větší či menší šikovnosti bez přesahu.

Světlo z tvých obrazů probouzí světlo uvnitř nás, alespoň to je moje osobní zkušenost. Určité nás symboly artefaktů, kterými se obklopujeme, mohou ovlivnit i negativně... hodně jsi cestovala a setkala se i s jinými duchovními tradicemi... máš nějakou zkušenost, ať už pozitivní, nebo naopak?

Ano, určitě, vše co nás obklopuje, nějak působí. A osobně jsem také mohla poznat, jak skutečně jiné duchovní tradice vytvářejí jiné vibrace, jak různá místa – kontinenty, země, mají své velmi specifické energie. Pro nás Evropany někdy velmi těžké! A člověk najednou zjistí, že jiný efekt má meditace nebo modlitba tady u nás, anebo třeba v Latinské Americe. Stejně jako zase je i rozdíl mezi tím, když se medituje v horách, nebo ve městě. A tak bych mohla pokračovat i s působením energie z objektů, dovezených či pocházejících právě odkudsi zdaleka... Mám s tím několik osobních zkušeností (nebo i od lidí kolem sebe) a shrnu-la bych je asi jen do rady: pozor na to, co si kde uzmeme... kamínek... či „růži“, která vám zavadí o rukáv, a vůbec, co si odkud přinesete domů.

Maluješ osobní obrazy, které jsou jedinečným sdělením pro konkrétního člověka. Jak vznikají, jaké poselství nesou?

Tak osobní obrazy vycházejí právě z tématu působení artefaktu na člověka. Na tom je třeba založená i arteterapie (léčení uměním), ale já to slovo „léčivé“ ve spojení s obrazy nemám ráda. Myslím, že výraz „harmonizující“ postačí. Jde o stahování energií do obrazu „kódováním“ barev a vůbec celé malby pro určitého člověka tak, aby jako celek harmonizoval a posiloval právě v tom, v čem je kterému jedinci zapotřebí. Příklad: Obrázek archanděla Michaela. Měl by člověku, pro kterého byl namalován, do-

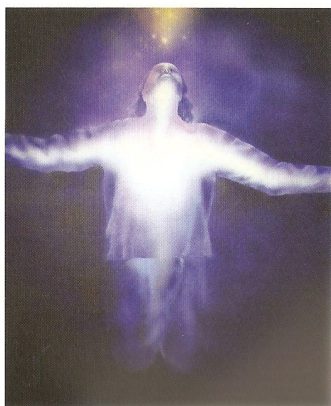

Název obrazu: Archanděl Michael

dávat energii a razantnost, nekompromisnost, protože jeho energie je mocná a velmi důsledná a toho je právě Duši, které obraz dnes patří, zapotřebí. Na druhou stranu by jí měl připomínat, že „věci mezi nebem a zemí“ tak jak jsou, představují Boží vůli a zákony (zlatá barva na křídlech), a je proto dobré ke všemu přistupovat s laskavým nadhledem a snahou o porozumění. To je krátce „gró“ z poselství. A pak mají význam další detaily, každá barva samostatně i jako celek, zde například i oči, že jsou sklopené dolů... To vše pak je majiteli k obrazu sděleno.

Ze začátku jsem si myslela, že jako atribut ochrany budu malovat vždy anděly, ale „ve-

dení“ mne postupně učí a objevují se v obrazech i svatí jako patroni či archandělé. O tom nerozhodují opravdu já, ale... asi zase moji andělé – můj průvodce! (To si myslím, vídám pouze světla, jak se vznášejí kolem mne prostorem, tak nějak vím, že jsou to oni – on.) Ve všech případech je pro mě daleko těžší malovat tyto obrazy než svoji vlastní tvorbu, ale je to zase jiná tvůrčí zkušenost a je

Název obrazu: V odevzdání

také velmi naplňující. A hlavně mám na ně velmi dobrou zpětnou odezvu, a to nejenom od vlastníka daného obrazu; zrovna před pár dny kdosi na facebooku, kam dávám ukázky všech domalovaných obrazů (osobní vždy až po souhlasu jejich majitele), mi napsal: „V těch obrazech jsou prameny energií... to čumím...“ Tomu jsem se opravdu zasmála, tak spontánní vyhrknutí a potvrzení toho, o co v nich usiluji.

Z tvých obrazů září světlo, naděje, ale ne všechny dny na naší cestě životem jsou úplně prozářené... jak se harmonizovat, když zrovna „putujeme pustinou“?

Je-li láska, nic nezapustíme docela a máme-li duši blízkou, někoho – kohokoliv, s kým sdílet trápení, je to poloviční trápení. Jinak: jak či kde se harmonizovat, to už asi bude mít každý trochu jinak, kde a co jej dokáže

odpoutat od bolesti, uvolnit. Ale jako univerzální (nezávislé) pravidlo vím, že je: naplnit se Bohem. Když člověk v sobě a všude kolem vnímá Boha a Jeho Lásku, která tu stále je. Jenom my ji nejsme schopni pokaždé cítit ani k Němu, ani od Něho, ale když ano, je to nezměrné uklidňující a prozařuje to mnohé. A tuto sílu má v sobě také příroda – (takže objektivně i pro „nevěřící“)... i když ona je blahodárná právě proto, že v ní nejvíce rezonuje Boží dílo, na rozdíl třeba od měst.

Tvoje obrazy před časem nádherně prosvětlily strohý prostor kostelíka sv. Máří Magdaleny na Skalce u Mníšku pod Brdy. V jaké galerii je můžeme vidět v současné době?

Mé obrazy, ve větším či menším množství, je možné zhlédnout v galerii Harmonizačního studia Osm, v Srbské ulici (Praha 6). Mám tam stálou expozici, často je spojená s expozicí dalších výtvarníků.

A literární tvorba? V roce 2010 ti vyšly „Šlépěje ve stopách na cestě“, soubor padesáti podobenství a krátkých příběhů. Přípravuješ něco dalšího?

Ano. Letošní rok má vyjít v nakladatelství iBalance moje knížka „Cesta za horizont aneb kudy chodí Duše“. Jak název napovídá, tak i zde je protagonistou lidské nitro. Duše s celým svým světem. Příběh je plný symbolů, metafor, myslím, že je i poetický a bude doplněný o moje obrazy. Takže tady se obojí spojí a knížka by měla působit nejenom niterně, ale být i milá očím. A pro čtenáře Phoenixe malý mýtus o Fénixovi:

Kdysi dávno, tehdy, když ještě málokdo z lidí by si pomyslel, že v sobě nosí Boží jiskru, a tak Bůh se téměř neodvažoval pustit jejich Duše z očí, doprovázel je jednou na cestě po nebi mladický anděl. Zaskakoval za kteréhosi archanděla, jenž měl právě něco jiného důležitého na práci, takže mu Bůh svěřil nošení listů z oblaků a duhovou tužku, kdyby si potřeboval při své obchůzce něco poznamenat. A to se dělo téměř na každém třetím kroku, neboť bylo mnoho těch, kteří svého světla pozbývali, namísto aby ho ve svém životě hledali a rozjašňovali.

A Bůh si je všechny zapisoval a pak pro ně vymýšlel ty nejroztodivnější klikyháky na

jejich pouti životem, takové, že mladý anděl to vůbec nechápal.

„Proudí z něho tolik lásky a k lidem je tak nemilosrdný,“ říkal si v duchu, neodvážil se však nic namítnout nahlas.

Až když už doprovázel Boha třikrát třetí den, bylo mu lidí tolik líto, že se při zápisech údělu pro jakéhosi malého chlapce rozplakal.

Andělské slzy jsou jako naše pozemské noty a tóny. Jen se dotkly nebeského papíru, už zazněly okolo kolem. Mladý písař se velmi polekal, Bůh se k němu překvapeně otočil:

„Copak je ti, anděli?“ divil se. Božímu pomocníkovi nezbyvalo než jít s pravdou ven:

„Bože, odpusť mi moji troufalost, ale tvé tresty pro toho malého chlapce jej dozajista připraví o život. Bude trpět a nakonec zemře. Jakého ponaučení se mu tedy dostane? Jaký to má smysl?“

Bůh spočinul na andělovi svým dlouhým pohledem. Pak k němu přistoupil a objal ho.

„Můj milý, copak ty to nevíš?“ zašeptal láskyplně a soucitně. „A co? Co mám vědět?“ vykoukl z objetí usazený nebeský chlapec.

„Přece ...“ velmi pomalu hledal Bůh andělovy oči a až když je objevil, zadíval se do nich a pokračoval: „To přece nejsou tresty. Je to mé foukání do ohně, aby se rozžála jeho síla a jas! A navíc smrtí pout lidské Duše nekončí. Nazmar přijde jen její tělo, ale jen proto, aby se mohla zrodit v jiném těle a v něm pokračovat ve svých poznáních tam, kde předtím skončila. Dostane nové příležitosti, další šance. To jen má Boží jiskra přeskáčí z těla do těla, aby hledala svůj zdroj, svůj plápolající oheň. A až všechny jiskry svou podstatu světla objeví a rozzáří ji tak, že se svými světly propojí, přijde nový rozbřesk, ve kterém už bude opět všem jenom blaze; vrátí se do ráje, odkud odešli.“

Anděl dlouho mlčel. Pak ale nahlas zapřemýšlel, věděl už, že se nemusí bát:

„A co jim dát nějaké znamení? Aby mohli pochopit smysl svých životů? Aby tolik netrpěli!“

„Ano, ano, dávám jim znamení. Neustále. Posílám jim i své posly, kteří pro ně přinesou tolik světla, že v něm nakonec často sami shoří... Ne nad vším mám úplnou moc,“ smutně zazní poslední slova.

Anděl je však už neslyší, protože vyskočí celý rozpálený a volá: „Bože, dopřej mi být také jejich posel! Dopřej mi to! Moc prosím! Moc prosím!“

Název obrazu: Duše – Bože, otče, proč jsi mne opustil

Bůh byl dojatý andělovým soucitím. Hladil ho a rozmlouval mu to, jako kdysi Duším, když ho prosily, že chtějí poznat také něco jiného, než jenom světlo...

Ale nebeský mladík trval na svém.

„Člověka z tebe udělat nemohu,“ začal konečně o jeho přání Bůh uvažovat, když viděl, že anděl je rozhodnutý.

„Prosím, učiň mne symbolem údělu lidské Duše!“ žádonil anděl. „Ať už se lidé tolik netrápí!“

A Bůh zaplakal tak, jak se mu často stává, když musí splnit proti své vůli přání, protože je o ně požádán.

A nabral své slzy do dlaní a proměnil soucitného anděla v posla, který se svým údělem stal na zemi legendou: stal se bytostí, která opakovaně umírá spálena svým vlastním ohněm, aby se z jeho popelů pak znovu zrodila. Lidé této bytosti říkají pták Fénix a vůbec netuší, že ptákem je proto, že v pomíjivém těle žije Duše anděla, který se obětoval kvůli nim, aby lépe pochopili své putování na zemi. ★